

פרק ויל

כוחה של תפילה

רבנו בחיי בפרשת עקב מבאר כי בכוח התפילה לשנות הטבע ולהופכו מרעה לטובה. ולעולם אל יתיאש אף שהירבה להתפלל ולא נענה כי כל תפילה עשויה רושם ובעת רצון נענה, ולבסוף ניכרת השפעתה אם בו אם בבניו אחרים. ובספר "השתפות הנפש" כתוב: אפילו אם עוברים ימים ושנים הרבה ונדמה לו שלא فعل עדיין כלום. אעפ"כ אל יתפעל מזה כלל, כי באמת ודאי הדיבורים עושים רושם, כאשרם מים שיורדים על האבן אעפ"כ שנדמה שאין להם כוח כנגד האבן הקשה, אעפ"כ ברבות הימים והשנים ינקב האבן מהטיפות.

יש בכוחה של התפילה להושיע את האדם אף אם נראה כי באופן טבעי אין אפשרות להחולץ מן הצרה, כך כותב הרב משה ריס שלייט"א בספרו "מראש צורים", נאמר: יפה צקה לאדם בין קודם גזר הדין ובין לאחר גזר הדין, אעפ"כ שנכתב ונחתם גזר הדין שאינו לטובה, הצקה להקב"ה עמוקי הלב יש בכוחה לבטל את גזר הדין. לעיתים הצרה מגיעה אל האדם כדי לעוררו לזרוק ולבקש רחמים. לא אחת האדם נמצא ב"טרדמה", בהסתדר פנים, וכדי לעוררו מביא עליו הקב"ה יסורים ורק אז הוא נזכר בקיומו של הבורא.

על כוחה של תפילה והשتدלות נוכל ללמוד ממעשה מרגש עד מאד:

לפני שנה ומחצה יצאו בתקופת הקיץ שבעה בחורי ישיבה לרחוץ בחו"ף ימה של חדרה. לאחר כניסה למים נלכדו שניים מתוכם בתוך מערבות. אחד ניצל אך נפצע אנושות ולאחר תקופה מה נפטר, רח"ל ואילו רעהו, בחור בשם אלירן דהן, נותר בתוך המים ולא יצא. חברי שדAGO לגורלו העזיקו את המצללים אך כל המאמצים לאתרו עליו בתוכו. לאחר שעבר זמן מה החלטו להזעיק את הוריו ולידוחם להם על האסון. ההורים, תושבי צפת, חשו מיד למקום אך גם הם לא היה ביכולם להציל את בנים. בנטים ירדה החשיכה וחיל הים עם קבוצת צוללים הוזעקו למקום בניסיון לأتאר לפחות את הגופה. על החוף התקבצו כחמש מאות איש, חברים וידידים של המשפחה וכך ממשר ע-ש-ר-י-ם ו-א-ר-ב-ע שעוטם עומדים מחוץ למים ומחכים לאות של... מות... לבסוף אותרה הגופה ע"י אחד הצוללים בין שני סלעים וזאת יממה לאחר שהחלו החיפושים.

האב והאם, שעדיין עמדו בחוף, וראו את בנים י-ח-י-ד-ם ללא רוח חיים, כמעט גם הם שבקו חיים. בן זה, יחיד להוריו, בגיל 17, נולד לאחר כ-12 שנות עקרות ואין ספור ניסיונות להביאו ילד לעולם. משך כל השנים הללו גידלווהו ההורים וטיפחווהו כדי שיגדל לבן תורה והנה בבת אחת נגוז החלום; הבן היחיד, שהוא משאת נפשם, איננו כי ל乾坤 אלוקים.

ההלוואה, שנערכה באותו יום, הייתה מן הגדולות והכוכבות שידעה צפת. אלפיים ליו את הבן היחיד למנוחות עולמים. קשה לתאר את ההרגשה של אישת שבഗיל 50 נותרה עם בעל ללא בן ממשיר דרכם. אנשים שהשתתפו בהלוואה מעידים כי לא ראו מימיהם זעקות אם ושבرون לב כפי שראו בהלוואה זו. המונחים נהרו מכל עבר כדי לחתם כבוד אחרון לאלירן ולנחם את הוריו. אבל מי יכול לנחמן? מי יכול לפצות את פיו ולומר מילה?

האם עמדה על דוכן ההספד, מול גופתו העטופה בטלית של בנה, ומיררה בלבci: "מה חטאנו לך, ריבונו של עולם, שרפת אותנו בשရיפה זו?! מדוע לחתת את בנו ייחידנו"!?

כל סكري העיניים נפרצוו. כאבה של האם שטף את כולם. היא המשיכה בדבריה: "אנא ממך, ריבון העולם, אני מתחנןת אליך ומקשת ממך שתעשה לנו נס, ותחדיר לנו את אלירן שלנו!"

פרק וילך

האב כיסה את עיניו בכף ידו. מסדר ההלוואה הרcin את ראשו. אגיחות בכி נשמעו מכל עבר.

הגופה לא נעה ולא זעה. האם המשיכה ליבב: "אנא, ריבונו של עולם, עשה לנו נס! עשה לנו נס..."

קולה נבלע במרומים, וمسע ההלוואה הכאב מאיין כמוהו יצא לדרך, בשבייל בית העלמין העירוני.

בעת השבעה הוצפו ההורם השכלולים באינספור מנהימים, ומיד לאחר מכן חזרו שניהם לעובודתם. הם ידעו שם יישארו בabitם, יצופו הדיכרונות על אלירן מכל פינה ולא יתנו להם מנוח. האב ישראאל חזר לעובודתו כמנהל מכללה, והאם חזרה לעובודתה כמורה לשון ולתנ"ר.

למרות המקרה הנורא, לא חדל בני הזוג להתחזק באמונה. הם רכשו סיורים והדביקו על כל סידור מדבקה לעילוי נשמת אלירן. כל בת בית הספר שבו לימדה האם קיבלה סיור כזה. בכל יום, כאשר האם הגיעה לבית הספר, פנתה קודם לחדר התפילה כדי להתפלל עם התלמידות. כאשר הגיעה בתפילה למלילים "קח נא את בנק את יחידך אשר אהבת...". מלאו עיניה דמעות, שזלו ללא הרף על הסידור. לעיתים אף ביקשה ממורה אחרת שתחליפה. גם כאשר לימדה את פרשת העקידה בשיעורי התנ"ר נשנה הדבר.

הרבי דניאל אוחזון שליט"א מספר: לאחר השלושים החליטי לנסוע לצפת יחד עם אחיו (למרות שאינו מכירם) על מנת לנשות ולعودדם. בשעתليل הגענו לביתם הענק, שנוצרה כתעט שומם, וניסינו לדבר על ליבם. אודה כי המילים עתקנו מפי ולא ידעתן כיצד ניתן לעוזד אדם שאיבד את כל עולמו ובמה לנחמו. לבסוף אמרתי לאב (האם לא יכולת להשתתף בשיחתנו), שבאמת אין לי מילות נחמה ואיבי ידוע כיצד לעודדו, כי אין ספק שהמקרה קשה מאוד וכל מילה עלולה להחריף את הצער.

לפני לכתבי אמרתי לאב כמה משפטים שאולי יתנו לו קצת פתח של תקווה: "דוד המלך ע"ה אומר בתהילים במזמור כ' יענבר ה' כל משאלו תיר". דע לך שלקב"ה דרכיהם משלו כדי להושיעך ועוד תראה ישועות. והעיקר - כדי מאד להתחזק בתפילה!". הזכירתי לאב שגם שרה אמונה ע"ה הייתה עקרה והיא ילדה את בנה יצחק רק בגיל תשעים, אם כך גם אשתר בע"ה יכול להיוושע גם כן ובעיקר בזכות התפילותות שלכם".

כך סיימנו את שיחתנו ונפרדנו בכאב עם ציפייה לבשורות טובות.

לאחר כשנה וחצי מגאישתנו, אני מקבל שיחת טלפון מרגתש ביותר מהכי המודיע לי כי אני נקרא לברית מילה של & ת-א-ו-מ-י-ם מאותה משפחה בczfti היה לי קשה להאמין.

האישה בת החמשים במשך שנים עברה סדרות טיפולים ומכל זה נולד בן אחד וכעת תאומים - שני בנים.

למרות שטקס הברית נערך בצפון, בחצורת הגלילית, החליטי לנסוע ממרכז הארץ כדי לראות עיני את הנס הגדול. אני נכנס לאולם ורואה את האב מחזיך בין אחד ואת אשתו מחזיקה בין השני - וair אפשר שלא לבכות ולהתיפח...

והנה מגיעה עת הברית וכל הקהל, שלפניהם כשנה וחצי השתתף בהלוואה המצמררת, הגיע הפעם לשמחה הcpfola.

פרק וילך

האב, בקול חנוך מבci, מברך: "ברוך... שהחינו וקיימנו..." וכל הקהל בבci בקול אחד משלים את הברכה "והגיענו לזמן זהה". & הבנים נקראו בשמות המגלים אהבה וחיבת: דוד ... יהונתן.

לאחר הברית ביקש האב לומר מספר מילות הودיה להקב"ה: "לפנֵי כשמונה עשרה וחצי שנה נולד בנוו הראשון לאחר שתיים עשרה שנים עקרות. בייסורים לא קלים זכינו לבסוף לחבק בן. במשך כל השנים גידלנו את בנוו היחיד. השקענו בו את כל מרצו וכוחותינו וקייינו שבן זה לפחות יbia כמו בנים ובו אוכל להנציח את שם אבי.

והנה ביום בהיר אחד הקב"ה גנד את חלומנו. בנוו הייחיד שחיפש לרוחץ בחוף נפרד, טבע ביום...

איןני יכול לתאר לכם את ההרגשה ליישאר זוג בני 50 ללא ילדים ולא סיכוי להביא ילד לעולם. המעניין הוא ששנה וחצי לפנֵי שבנוו טבע החלטנו להפסיק את הטיפוליים כי לא ראיינו שום סיכוי בגיל הזה לזכות בבן. אמרתי לאשתי, שכנראה זהו רצון הבורא וכך נוצר לנו ממשמים...

לאחר ששבה' חממי באיזה שהוא דחף שאלוי בכל זאת אנחנו עוד יכולים לצפות לנס ממשמים. אמרתי לאשתי: 'הרי גם אמותינו היו עקרות ולמה הקב"ה עשה כך? הרי הן היו נשים צדקניות ובכל זאת היוו עקרות, ובגמרה (יבמות סד). נאמר: מפני מה היו אבותינו עקרות? א"ר יצחק: כי הקב"ה מתואוה לתפילה של צדיקים. אולי הקב"ה מתואוה לתפילותינו? אולי עכשו כדי שנשקייע את כל כוחנו בתפילה. נזעך, נתחנן, נדבר אל ה'; נתפלל אחרת, ברגש, בחיל, ברעהה וכדי שהנס לא יוכל על דבר ריקם, חדש שוב את הטיפוליים ומנגד תקוותנו הייתה שמתפילותינו ותפילת הרבים שהתפללו לשועתנו ניינה'.

וככן, כך היה. ולפלא - בניסיון הראשון הקב"ה עשה להם נס!

הבה נקבל עליוו ביוםיו לתחזק בתפילה עם קצת יותר כוונות בתפילה, להגיא מוקדם לבית הכנסת ולא לדבר דברי חול. עליוו לדעת, כי יש בכוחה של תפילה לבטל מעליינו גזירות קשות ורעות, רח'ל.

המשגיח ר' יצחק לויינשטיין צ"ל היה אומר: "אין מעלת התפילה תליה במידת הצעקה שחזק האדם בפיו אלא במידת הצעקה שחזק הלב!" הנה כי כן תפילה לעולם בענית מוקדם או מאוחר, כפי שכתב בספר חסידים: "יש אדם שאינו זכאי לקבל המקום תפילה אלא שבעבור תוקף תחנונים ודמעת עינוי אשר תמיד בוכה ומתהנן, אך פ' שאין בידו זכות ומעשים טובים מקבל הקב"ה תפילתו וועשה חפצו".

ובעיקר מה שנדמה לו שאין בענה בתפילתו אך פ' שהתפלל על זה זמן רב - אין נכוון בכלל, שהרי אי אפשר לדעת היה המצב אליו לא התפלל. על האדם לדעת, שיש תפילה אינה הולכת לאיבוד. כל תפילה מקרבת לה את היושעה ורק נדרשת אמונה וסבלנות עד שיסיים את מנין התפילות או מן הימים כדי שתיענה בקשתו. יש החושבים שתפילה היא כמו משלוח פקס - צריך להיענות מיד ועכשו. עליוו לדעת כי רק הקב"ה הוא המחליט متى זמן היושעה!.

מקור: אור דניאל

פרק יין